Isaac Asimov

2008 - ZIUA ALEGERILOR (1955)

Linda, o fetiţă de zece ani, părea să fie singura care se bucură că e trează. Norman Muller o auzea ca printr-un vis comatos. (Reuşise, în sfârşit, să adoarmă doar cu o oră în urmă dar mai mult zăcea decât dormea).

Fetiţa ajunse lângă el şi începu să-l zgâlţâie.

- Tati, tati, scoală-te. Scoală-te!

Răspunse printr-un mârâit :

- Bine, Linda.
- Tati, strada e plină de poliţiişti ! Sunt maşini de poliţie peste tot.

Norman Muller cedă şi se ridică anevoie în capul oaselor. Începea o nouă zi , o zi la fel de tristă ca şi el, mizerabilă, cenuşie şi geroasă . O putea auzi pe Sarah, nevastă-sa, trebăluind prin bucătărie. Probabil pregătea micul dejun. Socru-său, Matthew, gâlgâia zgomotos în baie.

Fără îndoială că agentul Handley era pregătit şi îl aştepta.

Aceasta era ziua.

Ziua Alegerilor !

Ca să începem cu începutul, fusese un an ca oricare altul, poate un pic mai prost, fiind an de alegeri prezidenţiale , dar nu mai rău ca alţi ani de prezidenţiale.

Politicienii ţineau discursuri ca pentru retarzi ,vorbeau despre procesul electoral şi despre vasta inteligenţă electuhronică care îl monitorizează.

Presa analiza situaţia cu ajutorul computerelor industriale (The New York Times şi The Saint Louis Dispatch aveau propiile calculatoare) şi era plină de mici indicii despre rezultatul alegerilor. Analiştii şi editorialiştii se întreceau în identificarea statului şi ţinutului decisiv , în fericită contradicţie unii cu alţii.

Primul semn că anul acesta se va întâmpla ceva a fost pe 4 octombrie (exact cu o lună înaintea alegerilor), când Sarah Muller i-a spus soţului :

- Cantwell Johnson a spus ca Indiana va fi statul ales anul ăsta. E al patrulea care susţine asta. Gândeşte-te, statul nostru va fi ales anul ăsta.

Matthew Hortenweiler se strâmbă din spatele ziarului, se uită încet la fiica sa şi mormăi :

- Tipii aştia sunt plătiţi să spună minciuni ; nici nu merită să-i iei în seamă.
- Patru inşi susţin asta, tată, îi răspunse Sarah cu blândeţe. Toţi au indicat Indiana.
- Indiana este statul cheie, Matthew zise tot la fel de blând şi Norman, pe baza legii Hawkins-Smith şi a acestei mizerii din Indianapolis...
- Nimeni n-a zis oraşul Bloomington sau ţinutul Monroe , replică Matthew scărbit.
- Bine, bine zise Norman.

Linda îşi întoarse faţa mică şi ascuţită către soţul ei şi întrebă ironic :

- Vrei să votezi anul ăsta, tati ?
- Nu cred, răspunse Norman cu un zâmbet blând.

Aceasta a fost doar o secvenţă obişnuită dintr-un octombrie prezidenţial, în timpul căruia viaţă creştea treptat în intensitate iar Sarah se mai linişti, şi spuse voioasă :

- Totuşi, n-ar fi minunat ?
- Dacă aş vota ?

Norman Muller avusese cândva o mustăcioară blondă, care îi dăduse un farmec în plus în ochii tinerei Sarah, dar acum ,încărunţind, nu făcea decăt să-i dea un aer bătrânicios , lipsit de distincţie. Fruntea îi era brăzdată de cute adânci produse de necazurile vieţii şi de nesiguranţa zilei de mâine. Nu avusese niciodată visuri de mărire şi nici nu-l bătea gândul că se născuse ca să fie un om important. Avea o soţie, o slujbă şi o fetiţă şi, cu excepţia situaţiilor extraordinare de emoţie sau de depresie, era înclinat să fie mulţumit cu viaţa pe care o ducea. Aşa că era puţin cam jenat şi mai mult decât atât, puţin îngrijorat de direcţia pe care o luau gândurile soţiei sale.

- De fapt, draga mea, a spus el, există două sute de milioane de oameni în ţară şi, cu şanse de genul acesta, nu cred că ar trebui să ne pierdem timpul.

- Dar de ce , Norman, spuse soţia lui. Nu e vorba de două sute de milioane şi tu ştii asta. În primul rând, doar oameni între douăzeci şi şaizeci de ani sunt eligibili şi sunt mereu bărbaţi, aşa că poţi să scazi până la cincizeci de milioane. Atunci, dacă e într-adevăr Indiana ...

- Atunci şansa este un sfert de milion la unu . Nu ai vrea să pariezi la curse cu şansa asta ? Hai mai bine la masă.

- Proşti, nebuni , murmură Matthew din spatele ziarului.

- O să votezi anul ăsta, tati ? întrebă din nou Linda

Norman clătină din cap şi toţi se îndreptară către sufragerie.

Pe 20 Octombrie entuziasmul lui Sarah crescu rapid. La cafea, a anunţat că doamna Schultz, având un văr care era secretarul unui om al Adunării, a spus că ,,toţi banii erau pe Indiana".

- A mai spus că preşedintele Villers va ţine un discurs în Indianapolis.

Norman Muller, care avuse o zi grea la magazin, a ridicat sprâncenele.

Matthew Hortenweiler , care era un sceptic iremediabil în privinţa Washingtonului zise :

- Dacă Villers ţine un discurs în Indiana înseamnă că Multivac-ul va alege Arizona. Nu va avea curajul să se apropie atât de mult. Idiotul...

Sarah, care de obicei îşi ignora tatăl spuse :

- Nu ştiu de ce nu anunţă mai devreme statul, ţinutul, şi aşa mai departe... Atunci cei care au fost eliminaţi s-ar putea relaxa.

- Dacă ar face asta, sublinie Norman , politicienii ar năvăli ca vulturii în oraşul respectiv şi ai găsi câte unul sau chiar doi, pândind la fiecare colţ de stradă.

Mathew se încruntă , îşi trecu degetele prin părul cărunt şi răspunse furios :

- Sunt nişte vânatori de hoituri, orice ai zice. Ascultă...
- Nu acum tată, şopti Sarah.

Vocea lui Matthew sună autoritară peste protestul ei:

- Ascultă, eram acolo când au programat Multivacul . Spuneau

că asta va pune capăt politicii de partid. Nu se vor mai irosi banii alegătorilor . Nu vom mai avea parte de nişte neica-nimeni care rânjesc tot timpul , care pun presiune pe toată lumea şi care fac campanii publicitare în Congres şi la Casa Albă. Şi ce se întâmplă acum ? Mai multe campanii decât oricând, numai că acuma sunt făcute ,,în orb”. O să trimită nişte tipi în Indiana din cauza Actului Hawkins-Smith şi alţi tipi în California, în cazul în care situaţia lui Joe Hammer devine crucială. Aşa că zic să renunţăm la prostiile astea şi să revenim la vechile şi bunele obiceiuri...

- Deci nu vrei ca tati să voteze anul acesta , bunicule ? întrebă deodată Linda .

Matthew se uită urât la fetiţă şi-I spuse :

- Lasă-ne acum.

Se întoarse înapoi către Norman şi Sarah.

- Cândva am votat . Intram în cabina de vot , mă apropiam de maşina de vot şi trăgeam de manete. Eram hotărât dinainte cu cine să votez. Atâta aveam în minte : omul ăsta e omul meu şi o să votez pentru el. Aşa ar trebui să fie şi acum.

- Bunicule, tu chiar ai votat de-adevăratelea ? întrebă Linda surexcitată.

Sarah îi făcu semn să tacă dorind să pună capăt unei întâmplări ce ar fi putut deveni subiect de bârfă în tot cartierul.

- Nu e nimic Linda. Bunicul nu a votat cu adevărat. Toţi au votat în acest fel mai demult dar ăla nu era un vot real.

Atunci Matthew strigă:

- Ţin foarte bine minte.Nu eram copil, aveam doăzeci şi doi de ani , l-am votat pe Langley , şi a fost un vot real. Poate că votul meu n-a contat prea mult, dar a fost la fel de bun ca oricare altul. Orice altceva dar fără Multivac...

- Gata Linda, treci la culcare, interveni Norman. Şi nu mai pune întrebări despre vot. O să înţelegi mai multe când o să creşti mare.

O sărută cu o blândeţe aseptică şi o împinse către mama ei , care îi promise în şoaptă că o lasă să vadă filmul până la 21:30 dacă termină mai repede baia de seară.

- Bunicule , spuse Linda cu bărbia în jos, ducând mâinile la

spate, în timp ce ziarul începu să coboare şi din spatele lui apărură mai întâi sprâncenele stufoase, cărunte şi mai apoi ochii încadraţi de riduri fine ai bunicului. Ziarul era de vineri , 31 octombrie

- Da , răspunse el.

Linda veni mai aproape şi îşi puse mâinile pe genunchii bunicului iar el puse ziarul deoparte.

- Bunicule, chiar ai votat de-adevăratelea mai demult ?
- Ai auzit ce am spus adineaori ? Ce, crezi că bat câmpii ?
- Nu, dar mămica a spus că toată lumea vota atunci.
- Aşa era atunci.
- Dar cum se putea aşa ceva ? Cum putea vota toată lumea ?

Matthew o privi solemn , o ridică şi o aşeză pe genunchii săi.

Îşi drese vocea şi spuse :

- Vezi Linda, până acum aproape patruzeci de ani, toată lumea vota întotdeauna . Voiam ca noi, alegătorii, să decidem cine va fi viitorul preşedinte al Statelor Unite. Democraţii şi Republicanii nominalizau fiecare pe cineva, şi toţi votau pe cine doreau să fie ales. Cînd se încheia Ziua Alegerilor, se număra câţi au votat pentru Democraţi şi câţi pentru Republicani. Cine avea mai multe voturi era ales. Ai înţeles ?

Linda dădu din cap şi spuse :

- De unde ştiau atâţia oameni pe cine să voteze ? Le spunea Multivac ?

Sprâncenele lui Matthew se lăsară dându-i un aer sever.

- Îşi foloseau propria judecată, fetiţo.

Linda coborâ din braţele bătrânului şi se dădu un pas în spate.

- Nu sunt supărat pe tine, Linda. Câteodată numărătoarea dura toată noaptea şi oamenii deveneau nerăbdători să afle rezultatul. Aşa că s-au inventat nişte maşini speciale care verificau primele câteva voturi şi le comparau cu acelaşi număr de voturi de la alegerile precedente. În felul acesta maşina putea calcula câte voturi vor fi în total şi cine va fi ales.
- Ca Multivac , zise fetiţa.
- Primele calculatoare erau mult mai mici şi mai slabe ca Multivac, dar maşinile au crescut din ce în ce mai mult , au devenit mult mai puternice şi puteau calcula cine va fi ales dintr-un eşantion

din ce mai mic de voturi. Apoi, în sfârşit, au construit Multivac şi ăsta putea face toate calculele numai după un vot.

Linda zâmbi recunoscând o parte a povestirii :

- Asta e frumos.

Matthew se încruntă şi spuse:

- Nu, nu e deloc frumos. Nu vreau ca o maşină să îmi spună cum aş fi votat doar fiindcă vreun tip din Milwaukee e împotriva creşterii taxelor. Poate vreau să mă spetesc votând doar pentru plăcerea de a face asta . Sau poate că nu vreau să votez. Poate...

Dar Linda începu să bată în retragere şi se refugie lângă mama ei care tocmai intrase pe uşă. Sarah, care încă nu-şi dăduse jos pălăria şi pardesiul spuse cu o voce şuierătoare :

- Dă-te la o parte Linda. Nu mai sta în calea mea.

Apoi, în timp ce se dezbrăca îi spuse lui Matthew :

- Am fost la Agatha.

Matthew o privi circumspect ,păru că nu o bagă în seamă şi-şi îngropă iar faţa în ziar.

- Ghici ce a spus...

Matthew dădu pagina ziarului cu un foşnet

- Nici că-mi pasă.

- Acum, tată... zise Sarah. Dar nu avea chef de ceartă. Se vedea că are ceva important de spus şi singurul interlocutor disponibil era Matthew.

- Ştii că bărbatul Agathei e poliţist. A spus că un autobuz plin cu agenţi de la Serviciul Secret a sosit azi noapte în Bloomington

- Nu cred că au venit după mine.

- Nu vezi tată ? Agenţi de la Secret Service în ajunul alegerilor în Bloomington ...

- Poate caută un spărgător de bănci.

- Nici nu mai ştiu de când la noi în oraş s-a dat o spargere...Eşti incorigibil.

Apoi părăsi camera.

Nici Norman Muller n-a fost foarte interesat de ştire.

- Sarah, de unde să ştie un poliţai simplu ca soţul Agathei că ăia erau de la Secret Service ? Aveau legitimaţiile lipite pe frunte ?

Seara următoare, pe 1 noiembrie, Sarah spunse pe un ton triumfător :

- Tot Bloomingtonul aşteaptă ca un localnic să fie Alegătorul Desemnat. A scris în Bloomington News şi au dat şi la TV

Norman deveni agitat. Nu mai putea ocoli adevărul şi inima începu să-i bată mai tare. Dacă Bloomington va fi lovit de fulgerul Multivac-ului o să vină o droaie de jurnalişti, emisiuni TV , turişti şi tot felul de întâmplări ciudate... Lui Norman îi plăcea rutina liniştită a vieţii sale iar agitaţia politicii îl făcea să se neliniştească.

- E un zvon, nimic mai mult – spuse Norman
- Aşteaptă şi ai să vezi. Doar aşteaptă şi ai să vezi...

După cum s-au desfăşurat lucrurile s-a dovedit că mai era puţin timp de aşteptat. Soneria a început să sunat insistent şi când Norman Muller a deschis uşa şi a zis ,,Da” , un tip înalt cu o faţă gravă a întrebat :

- Sunteţi Norman Muller?
- Da, zise din nou Norman, cu vocea pierdută.

Nu era greu de observat din comportamentul străinului că era un conducător, o autoritate şi natura natura sarcinii sale devenise dintr-o dată, inevitabil, evidentă, aşa cum până acum, era imposibil de imposibilă.

Omul s-a legitimat, şi-a prezentat acreditările, a intrat în casă, a închis uşa în spatele lui şi a spus rituos:

- Domnule Norman Muller, este necesar să vă informez în numele Preşedintelui Statelor Unite că aţi fost ales să reprezentaţi electoratul american, marţi, 4 noiembrie 2008.

Norman Muller s-a îndreptat cu greu către un scaun. Stătea acolo, alb la faţă, cu o privire fixă. Sarah aduse un pahar cu apă , se apucă să-i frece măinile şi-i şopti printre dinţi:

- Revino-ţi Norman, nu mai fă pe bolnavul, altfel vor alege pe altcineva.

Când lui Norman i-a mai revenit glasul şopti:

- Scuzaţi-mă, domnule.

Agentul de la Secret Service şi-a scos pardesiul, şi-a descheiat nasturii de la haină şi s-a aşezat pe canapea.

- E în regulă , zise, iar atitudinea oficială dispăru odată cu

anunţul şi păru că e chiar prietenos.

- E a şasea oară când fac anunţul şi am văzut tot felul de reacţii. Nici una dintre ele nu a semănat cu cele pe care le vedeţi în filme. Ştiţi ce vreau să spun? Un aspect de sfânt dedicat şi un personaj care spune: ,,Va fi un mare privilegiu să-mi slujesc ţara". Chestii de genul ăsta... Agentul râse calm.

Sarah îl acompanie râsul cu un hohot isteric.

Agentul continuă:

- Acum, că o să petrecem un timp împreună, să mă prezint: numele meu este Phil Handley, mi-ar plăcea să-mi spuneţi Phil. Domnul Muller nu mai poate să părăsească domiciliul până în ziua alegerilor. Trebuie să informaţi magazinul că este bolnav, doamnă Muller. Puteţi să vă vedeţi în continuare de treburile curente dar va trebui să fiţi de acord să păstraţi cel mai strict secret, doamnă Muller.
- Da domnule. Nici un cuvânt, zise Sarah dând din cap
- În regulă , d-nă Muller, dar să ştiţi că nu e de glumă, spuse agentul Handley pe un ton serios. Veţi părăsi casa numai în caz de necesitate şi atunci veţi fi urmărită pas cu pas. Îmi pare rău, dar acestea sunt regulile.
- Urmărită ?
- Nu vă temeţi, nu va fi ceva evident şi va ţine numai două zile, până când va fi făcut anunţul oficial către naţiune. Fiica dumneavoastră ?
- E în pat, se precipită Sarah.
- Bine. Îi veţi spune că sunt o rudă sau un prieten de familie şi că voi sta la voi câteva zile. Dacă va afla adevărul va trebui să stea în casă şi ea. Cât despre tatăl dumneavoastră, el va trebui să rămână aici în orice caz.
- N-o săi placă asta , răspunse Sarah.
- Asta n-o să-i folosească la nimic. Acum, nu cred că a mai rămas cineva...
- Aparent, ştiţi totul despre noi, şopti Norman
- Doar un pic, fu de acord Handley. Momentan, acestea sunt toate instrucţiunile pentru voi. O să încerc să fiu cât mai cooperant şi cât mai puţin vizibil. Pentru întreţinerea mea va plăti Guvernul, aşa că nu va fi nicio cheltuială pentru voi. În fiecare seară voi fi

înlocuit de un coleg care va veghea aici, în această cameră, aşa că nu trebuie să vă faceţi probleme cu dormitul. Acum , domnule Muller...

- Domnule ?
- Poţi să-mi spui Phil , Scopul acestor două zile dinaintea anunţul oficial este să te obişnuieşti cu situaţia. Preferăm să te confrunţi cu Multivac într-o stare de spirit cât mai normală. Încercaţi să vă relaxaţi şi să vă simţiţi ca într-o zi normală. OK ?
- OK, zise Norman, şi apoi clătină violent din cap. Dar nu vreau responsabilitatea asta. De ce eu ?
- Bine , spuse Handley , să începem cu asta. Murtivac -ul cântăreşte toate felurile de factori cunoscuţi, miliarde. Un singur factor nu este cunoscut şi nu va fi cunoscut mult timp. Acesta este modul de reacţie al minţii umane. Fiecare american este supus unei evaluări complexe în funcţie de anumiţi parametri şi de ce gândesc toţi ceilalţi americani despre el . Orice american poate fi adus la Multivac pentru a i se testa gândurile. În acest fel poate fi identificată şi evaluată tendinţa generală în gândirea publicului american. În funcţie de evenimente, unii dintre americani sunt mai apţi decât alţii pentru această misiune. Multivac te-a ales pe tine ca cel mai reprezentativ în acest an. Nici cel mai deştept, nici cel mai puternic sau cel mai norocos, ci doar cel mai reprezentativ. Acum nu ne putem îndoi de Multivac, nu-i aşa?
- N-ar putea face o greşeală? întrebă Norman.

Sarah, care asculta neliniştită, îl întrerupse:

- Nu-l băgaţi în seamă, domnule. Ştiţi, e doar nervos. De fapt e un tip foarte informat şi urmăreşte foarte atent politica americană.
- Dar chiar Multivac poate cunoaşte absolut totul? continuă Norman cu tărie.
- Da, poate. Nu are rost să nu fiu sincer. În 1993, un Alegător selectat a murit în urma unui atac de cord cu două ore înainte de a fi notificat. Multivac nu ar fi putut prevedea aşa ceva, nu-i aşa? Un Alegător poate fi instabil mintal, imoral, ori – ceea ce contează foarte mult – neloial. Multivac nu poate şti absolut totul despre toată lumea dacă nu s-au introdus datele necesare. De aceea există întotdeauna un număr de peroane de rezervă. Aveţi o sănătate

bună, domnule Muller şi, credeţi-mă, aţi fost foarte atent evaluat şi iată-vă calificat.

Norman îşi îngropă faţa în mâini şi se aşează nemişcat.

- Pe mâine dimineaţă, domnule, zise Sarah. Totul va fi perfect Trebuie doar să se obişnuiască cu asta. Asta-i tot.
- Desigur, răspunse Handley.

În intimitatea dormitorului, Sarah Muller se exprimă într-un mod diferit şi mai puternic. Începu să-l dojenească pe soţul ei.

- Ţine-ţi firea Norman. Sau ai de gând să arunci la gunoi şansa unei vieţi.
- Mi-e frică, Sarah , totul, totul mă înspăimântă.
- Pentru numele lui Dumnezeu, ce mare lucru e să răspunzi la o întrebare sau două ?
- Responsabilitatea e prea mare. Nu i-aş putea face faţă.
- Ce responsabilitate ? Nu e niciuna. Multivac te-a ales. E responsabilitatea Multivac-ului. Toată lumea ştie asta.

Norman se trânti în pat într-un exces brusc de răzvrătire şi suferinţă.

- Toţi ar trebui să ştie. Dar nu ştiu. Ei...
- Vorbeşte mai încet, spuse Sarah cu o voce ca de gheaţă. Te aude toată lumea până în centrul oraşului.
- Ei nu, coborâ Norman vocea. Când se vorbeşte despre administraţia Ridgely din 1988, îşi mai aminteşte cineva că a fost câştigată cu promisiuni himerice şi cu tâmpenii rasiste. Nu! Vorbesc despre votul ,,naşpa” al lui Macomber , ca şi cum Humphrey Macomber ar fi fost singurul vinovat pentru că se confrunta cu Multivac. Săracul de el era doar un biet fermier care nu a cerut să fie ales. De ce a fost vina lui mai mult decât a oricărui altcuiva? Numele lui este acum blestemat.
- Ai un fel de a gândi copilăresc ,replică Sarah.
- Încerc doar să fiu raţional, Sarah. Nu voi accepta, nu mă pot forţa să votez dacă nu vreau. O să le spun că sunt bolnav, o să spun ...

Dar Sarah îşi pierduse răbdarea.

- Acum ascultă-mă cu atenţie, şuieră ea cu o furie rece. Nu trebuie să te gândeşti numai la tine. Ştii ce înseamnă să fi Alegătorul anului ? Înseamnă publicitate , celebritate şi găleţi de bani poate...

- Şi apoi o să mă întorc la tejgheaua mea de vânzător.
- Nu se va întâmpla asta. Dacă o să ai puţină minte, te vor pune cel puţin şef de filială şi chiar mai mult decât atât fiindcă o să-ţi spun eu ce să faci. Îţi poţi folosi popularitatea ca să le forţezi mâna celor de la Kennel Stores Inc. şi să închei cu ei un contract ,,beton" cu un salariu mare şi un plan de pensie decent.
- Nu ăsta este scopul unui Alegător, Sarah.
- Ăsta e rostul tău. Dacă nu vrei să faci nimic pentru tine sau pentru mine, cred că îi datorezi ceva Lindei.

Norman suspină.

- Ei bine, nu-i aşa ,punctă Sarah.
- Da dragă, murmură Norman

Pe 3 Noiembrie s-a făcut anunţul oficial şi era prea târziu pentru Norman ca să mai dea înapoi . Casa lor a fost practic sigilată. Agenţii Secret Service erau acum peste tot ,, la vedere" şi interziceau accesul oricui se apropia de casă. La început, telefonul suna neîncetat dar Philip Handley, cu un zâmbet profesional, prelua toate apelurile. În cele din urmă toate apelurile au fost redirecţionate către secţia de poliţie.

Norman şi-a închipuit că astfel, a fost cruţat nu numai de felicitările (invidioase ?) ale prietenilor, ci şi de presiunea exagerată a vânzătorilor care ar fi mirosit o afacere şi, poate, de presiunea politicienilor... poate chiar de ameninţări cu moartea de la inevitabilii maniaci.

Nu mai aveau voie să citească ziarele pentru a evita presiunile exagerate, iar televizorul a fost deconectat, în ciuda protestelor gălăgioase ale Lindei. Matthew a mârâit şi a rămas în camera lui; Linda, după primele emoţii, avea accese de furie şi plângea pentru că nu putea să iasă din casă; Sarah şi-a împărţit timpul între pregătirea meselor pentru prezent şi planuri pentru viitor ; Norman era tot în depresie şi nu părea să-şi revină.

Şi, în sfârşit, veni dimineaţa zilei de 4 Noiembrie 2008. Era Ziua Alegerilor.

Era un mic dejun foarte matinal, dar numai Norman Muller mânca mecanic, fără să simtă ce bagă în gură. Nu a ieşit din starea de prostraţie nici chiar după ce s-a bărbierit şi a făcut un duş şi i se întări şi mai tare convingerea că era plin de murdărie.

Handley, cu o voce prietenoasă, făcea tot ce-i stătea în putinţă ca să dea un aer cât mai normal acestei dimineţi dezagreabile. (Buletinul meteo indica cer variabil, mai mult noros, cu perspective de ploaie înainte de prânz).

- Vom păzi casa până se întoarce domnul Muller de la secţia de votare , după care ne vom retrage şi nu vom mai sta pe capul vostru ,zise Handley. Agentul Secret Service era acum complet echipat, în uniformă şi înarmat până-n dinţi.
- N-o să fie nicio problemă, domnule Handley, surâse Sarah.

Norman bău pe nerăsuflate două ceşti de cafea, se şterse la gură cu un şerveţel şi spuse cu o voce ce trăda spaima.

- Sunt gata.
- Foarte bine domnule, zise Handley ridicându-se de pe scaun. Şi, doamnă Muller, vă mulţum pentru generoasa dumneavoastră ospitalitate.

Maşina blindată străbătea încet străzile goale la acea oră foarte matinală.

- Traficul pietonilor şi automobilelor a fost oprit în toată zona, spuse Handley. Aşa se procedează de la nefericitul atentat cu bombă care era cât pe ce să ruineze complet Alegerile Leverett din 1992.

Când automobilul s-a oprit , politicos,Handley l-a ajutat pe Norman să coboare. Erau într-un garaj subteran ai cărui pereţi nici nu se mai vedeau de mulţimea soldaţilor ,toşi cu armele în mână. A fost condus într-o cameră luminoasă unde trei bărbaţi în uniforme albe i-au salutat zâmbind.

- Dar ăsta e spitalul , aproape că strigă Norman
- N-are nicio importanţă , răspunse imediat Handley. S-a întâmplat că aici avem toate facilităţile necesare.
- Bine, ce am de făcut ?

Handley dădu din cap. Unul dintre oamenii în uniforme albe se apropie şi spuse :

- De aici preiau eu, domnule agent.

Handley făcu un semn de salut cu mâna şi părăsi încăperea.

Dar luaţi loc, domnule Muller, zise omul în alb. Mă numesc John Paulson , Calculator şef. Dânşii sunt asistenţii mei, domnii Samson Levine şi Peter Dorogobuzh.

Norman le strânse mâinile în tăcere.

Paulson era un bărbat de statură mijlocie, cu o faţă moale, zâmbitoare cu creştetul acoperit de o meşă. Purta ochelari de plastic cu rame demodate. Îşi aprinse o ţigaretă şi îi oferi şi lui Norman una dar acesta refuză. Paulson spuse:

- În primul rând , domnule Muller , vreau să ştiţi că nu ne grăbim. Veţi sta cu noi chiar şi toată ziua, dacă e necesar, să aveţi timp să vă obişnuiţi şi ţin să vă spun că procedura nu are nimic clinic, dacă mă înţelegeţi.

- În regulă, zise Norman. Cu cât mai repede cu atât mai bine.

- Vă înţeleg. Totuşi aş vrea să ştiţi exact ce se întâmplă aici. În primul rând, Multivac nu e aici.

- Nu este aici ? Cu toată depresia, un singur gând îi rămăsese viu : să vadă Multivac-ul. Se spunea că are o jumătate de milă lungime şi că e înalt cât un bloc cu trei etaje, că cincizeci de tehnicieni străbat continuu coridoarele interioare... Era una dintre marile minuni ale lumii. Paulson zâmbi:

- Nu. Nu este portabil. Este instalat undeva în subteran şi foarte puţini oameni ştiu unde. Puteţi înţelege de ce fiindcă este cea mai mare bogăţie a noastră. Credeţi-mă, alegerile nu sunt singurul lucru la care este utilizat.

Norman credea că flecăreala asta e deliberată şi zise intrigat:

- Credeam că o să-l văd. Mi-ar fi plăcut.

- Vă cred, dar ca să ai acces la Multivac îţi trebuie semnătura preşedintelui şi aceasta contrasemnată de Secret Service. Oricum suntem în legătură cu Multivac prin transmisie radio. Ceea ce spune Multivac poate fi tradus aici şi ceea ce spunem noi este transmis direct la el, aşa că e ca şi când am fi în prezenţa Multivac

Norman îşi roti privirea prin încăpere. Aparatele din cameră îi erau total necunoscute.

- Acum, să vă explic domnule Muller. Paulson se apropie. Multivac are deja majoritatea informaţiilor necesare ca să decidă rezultatul tuturor alegerilor : naţionale, statale şi locale. Are nevoie numai de câteva reacţii impredictibile ale minţii umane şi vă va folosi pe dumneavoastră pentru asta. Nu ştim ce întrebări vă va pune şi s-ar putea să vi se pară, ca şi nouă, fără sens. Ca să vă dau nişte exemple, poate să vă întrebe dacă sunteţi mulţumit cu tratarea gunoiului din oraşul dumneavoastră, dacă preferaţi incineratoarele centrale .... S-ar putea să vă întrebe dacă aveţi un medic personal sau dacă apelaţi la serviciile National Medicine Inc. Aţi înţeles ?
- Da, domnule.
- Orice v-ar întreba, răspundeţi cu propriile cuvinte, şi în cel mai convenabil mod cu putinţă. Puteţi să vorbiţi şi o oră dacă vi se pare necesar.
- Da, domnule.
- Acum, încă ceva. Ne vom folosi de nişte aparate simple care vor înregistra automat presiunea sângelui, pulsul, conductivitatea pielii şi undele cerebrale în timp ce vorbiţi . Poate vi se par nişte maşinării formidabile dar, credeţi-mă, sunt inofensive, nu veţi simţi nicio durere. Nici nu vă veţi da seama că funcţionează.

Ceilalţi doi tehnicieni poziţionaseră deja aparatura aflată pe nişte cărucioare.

- Asta ca să verifice dacă mint ? întrebă Norman
- Nici vorbă, domnule Muller . Nici nu se pune problema minciunii. Este numai o chestiune de intensitate emoţională. Dacă Multivac vă cere opinia despre şcoala copilului dumneavoastră, puteţi spune, ,,Cred că e aglomerată”, numai atât. Din felul în care funcţionează creierul, inima, hormonii şi glandele sudoripare , Multivac poate detecta ce simţiţi într-adevăr . Vă va înţelege sentimentele mai bine decât dumneavoastră.
- N-am mai auzit aşa ceva, spuse Norman.
- Sunt sigur că nu, fiindcă cele mai multe detalii despre Multivac sunt strict secrete. De exemplu, atunci când veţi pleca, va trebui să semnaţi o hârtie prin care vă luaţi angajamentul că nu veţi divulga niciodată, în nicio circumstanţă natura întrebărilor, a răspunsurilor, ce s-a făcut aici şi cum s-a făcut. Cu cât se ştiu mai

puţine despre Multivac, cu atât siguranţa lui şi a celor ce-deservesc va fi mai mare.

- Înţeleg, zise Norman dând din cap aprobator.
- Aţi dori să mâncaţi sau să beţi ceva ?
- Nu, acum nu doresc nimic .
- Aveţi întrebări ?

Norman negă din cap.

- Atunci să ne spuneţi când sunteţi gata.
- Sunt gata chiar acum.
- Sunteţi sigur ?
- Da.

Paulson dadu din cap şi ridică mâna dreapta, facându-le semn asistenţilor, care începură să se apropie, împingând înficoşătoarele maşinării. Norman Muller îşi simţi inima bătând mai tare şi aşteptă...

Chinul a durat aproape trei ore, cu o scurtă pauză de cafea şi un episod jenant cu o oală de noapte. În tot acest timp Norman Muller a rămas conectat la aparate. Când se termină simţi o oboseală de moarte. Se gândi sardonic că promisiunea de a nu dezvălui nimic din ceea ce s-a întâmplat era uşor de ţinut fiindcă în mintea lui era un talmeş-balmeş.

Crezuse că Multivac va vorbi într-o voce funerară, super-umană, rezonantă şi cu ecou, dar la urma urmei, a fost doar o idee preconcepută din cauza filmelor văzute la TV.

Adevărul era de-a dreptul banal. Întrebările veneau sub formă de perforaţii pe nişte cartele metalice, tipărite la un aparat ce le recepţiona de la Multivac. O a doua maşină convertea perforaţiile în cuvinte scrise şi Paulson îi citea întrebările lui Norman iar apoi îi dădea foaia să citească el singur. Norman răspundea la un fel de magnetofon. După ce se termina înregistrarea era din nou redată pentru ca Norman să o valideze sau să mai modifice câte ceva , totul fiind din nou înregistrat şi combinate cu semnalele aparatelor. Totul era convertit în perforaţii de altă maşinărie şi apoi transmise la Multivac.

Singura întrebare pe care şi-o mai amintea Norman era :

- Ce părere aveţi despre preţul ouălor?

Acum, totul se terminase şi i se scoateau electrozii montaţi în

diverse părţi ale corpului , se desfăceau benzile de fixare iar aparatele fură îndepărtate.

Se ridică uşor în picioare, îşi trase puţin sufletul şi întrebă:

- Gata ? Asta a fost tot ?
- Nu chiar , răspunse Paulson afişând un zâmbet liniştitor.

Va trebui să mai rîmâneţi aici încă vreo oră.

- De ce ? întrebă Norman supărat.
- Multivac trebuie să termine calculele şi să afişeze rezultatele.

E vorba de mii şi mii de alegeri şi de mult mai multe variante. E foarte complicat. Pot fi contestaţii ici şi colo, un agent fiscal în Phoenix - Arizona , sau vreun loc în consiliul orăşenesc în Wilkesboro - Carolina, pot fi incerte. În acest caz, Multivac poate să decidă să vă mai pună o întrebare sau două

- Nu, zise Norman. Nu mai vreau să trec din nou prin asta.
- Probabil că nu se va întâmpla asta, îl linişti Paulson . Foarte

rar se întâmplă. Dar pentru orice eventualitate, va trebui să mai rămâneţi puţin.

- Nu aveţi de ales. Trebuie, mai zise Paulson cu o voce fermă.

Norman ridică din umeri.

- Nu vă putem permite să citiţi ziarele dar dacă vă plac

romanele poliţiste, sau doriţi să jucaţi şah sau orice altceva ca să mai treacă timpul...

- E în regulă , o să aştept.

Îl duseră într-o cămăruţă de lângă cea unde fusese chestionat. Se lăsă să cadă într-un fotoliu învelit în folie de plastic şi închise ochii şi începu să aştepte. Se liniştise aproape complet şi numai degetele mâinilor îi mai tremurau uşor. Poate nu va mai fi nicio întrebare , poate totul s-a terminat.

După ce se va termina totul vor urma procesiuni cu torţe, invitaţii să ţină discursuri la tot felul de ceremonii. Alegătorul Anului !

El, Norman Muller, un umil vânzător dintr-un raion al unui magazin din Bloomington, Indiana , care nu realizase nimic important sau măreţ în viaţa lui, va fi în poziţia extraordinară de a fi atins ,în sfârşit, de aripa luminoasă a gloriei.

Istoricii vor scrie despre Alegerile ,,Muller 2008”. Aşa se vor numi, Alegerile Muller.

Gândul la publicitate, o slujbă mai bună, o ploaie de bani –

care o interesa pe Sarah atât de mult – ocupa numai un colţişor al minţii sale. Desigur, toate astea ar fi fost binevenite şi nu le-ar fi putut refuza , dar pe moment altceva începu să îl îngrijoreze : o urmă latentă de patriotism. La urma urmei, reprezenta întregul electorat. El a fost punctul de referinţă pentru ei. El a fost, în propria sa persoană, pentru această zi, toată America !

Zgomotul uşii care se deschise îi întrerupse visarea. Stomacul i se strânse de emoţie. Or mai fi întrebări?

- Asta a fost tot, domnule Muller, zise Paulson zâmbind larg.
- Mai sunt întrebări, domnule ?
- Nu mai e nevoie. Totul a fost foarte clar.Veţi fi escortat înapoi la locuinţa dumneavoastră şi veţi redeveni un simplu cetăţean , o persoană privată, asta pe cât vă va permite publicul.
- Mulţumesc. Mulţumesc. Mă întreb cine a fost ales...
- Va trebui să aşteptăm anunţul oficial. Regulile sunt foarte stricte, spuse Paulson clătinând din cap. Nici chiar dumneavoastră nu vă putem spune. Desigur că înţelegeţi.
- Da, desigur, răspunse Norman jenat.
- Serviciul Secret vă va înmâna hârtiile pe care trebuie să le semnaţi.
- Da. Deodată, Norman Muller se simţi mândru , mândru şi puternic. Era foarte mându !

În această lume imperfectă, cetăţenii suverani ai primei şi celei mai mari democraţii electronice din lume, prin Norman Muller (chiar prin el!), şi-au exercitat încă o dată dreptul de a alege liber.